

Hívás bizonyágtételre

Időpont: Szentháromság ünnepe utáni 5. vasárnap – 1954. július 18.

Alapige: ApCsel 4,32–37

„A hívők sokaságának pedig szíve-lelke egy vala; és senki semmi marháját nem mondá magáénak, hanem nékik mindenök köz vala. És az apostolok nagy erővel tesznek vala bizonyágot az Úr Jézus feltámadásáról; és nagy kegyelem vala mindnyájukon. Mert szűkölködő sem vala ő közöttük senki; mert valakik földek vagy házak birtokosai voltak, eladván, elhozák az eladottak árát, és letévék az apostolok lábainál: aztán elosztatott az egyesek közt, a mint kinek-kinek szüksége vala. József is, ki az apostoloktól Barnabásnak nevezetett el (a mi megmagyarázva annyi, mint Vigasztalás Fia), lévita, származása szerint ciprusi. Mivelhogy néki mezeje vala, eladván, a pénzt elhozá, és az apostolok lábainál letévé.”

Jézus Krisztus bizonyágtételre, tanúskodásra hívta követőit. Ígérettel biztatta s fenyegetéssel is unszolta övéit a bizonyágtételre. Azt ígérte, hogy aki vallást tesz róla az emberek előtt, ő is vallást tesz arról a mennyei Atya előtt, s azzal fenyegette meg a tanúskodástól húzódozókat, hogy aki megtagadja őt az emberek előtt, ő is megtagadja azt mennyei Atyánk előtt (Mt 10,32–33). A bizonyágtétel tehát nem valami szép többlet a keresztyén hitben, amely szép, ha megvan, de ha nincs meg, akkor is lehet még azért az ember hívő, hanem egyenesen üdvöntő kérdés. Üdvösségünk ugyanis azon fordul meg, hogy ama nagy napon elismer-e Jézus az övének, betakar-e kegyelme palástjával, vagy eltaszít magától, mint akit sohasem ismert. Jézus pedig világosan megmondotta, hogy ő csak a bizonyágtételt gyakorló hívők mellett tesz majd bizonyágot.

Ezt a bizonyágtételre való hívást erősítette meg azzal is, hogy parancssá tette az övéi számára, mégpedig olyan parancssá, melynek külön súlyt ad az a körülmény, hogy ez az ő utolsó parancsa, az áldozócsütörtökön, mennybemenetele előtt kiadott missziói parancs.

Mai igénk azt mutatja, hogy az első keresztyének tényleg így is látták ezt a kérdést, és komolyan vették a bizonyágtételt. Háromfajta bizonyágtételről beszél a mai szentlecke: a száj, a kéz és a szív bizonyágtételéről. Ezt a hármat tulajdonképpen csak elméletben lehet így elválasztani, mert a bizonyágtétel mindig az egész ember munkája, melyben szól a száj, de a szív teljessége csordul ki belőle, amelyben cselekszik a kéz, de amit csinál, az a szív gyümölcse és a száj beszédének hitelesítő pecsétje. Ennek szem előtt tartásával vegyük mégis külön szemügyre mindegyiket, hogy mindegyik tanulságát világosabban meglássuk.

1. *A száj bizonyágtételét* az apostolok példáján mutatja be igénk, kikről ezt mondja: *„És az apostolok nagy erővel tesznek vala bizonyágot az Úr Jézus feltámadásáról; és nagy kegyelem vala mindnyájukon.”* (33. v.)

Az ember azt gondolná, hogy a száj bizonyágtétele a legkönnyebb. Be lehet tanulni, s el lehet mondani úgy is, mint valami szajkó, papagáj vagy hanglemez. Ez igaz, de mégis a száj bizonyágtétele a legkockázatosabb bizonyágtétel. A beszéd elárul, mint ahogy Péternek is azt mondta a szolgáló a főpap udvarán: A te beszéded elárul téged (Mt 26,73). Az embereknek kitűnő érzékük van ahhoz, hogy észrevegyék: színpadi produkció, dicsőségkereső szónoklat-e valamelyik prédikáció, vagy pedig igehirdetés; üres, lélektelen társadalmi szokás-e, kegyes frázis-e egy-egy mondat a beszélgetés közben, vagy onnan felülről jövő üzenet. Lehet, hogy a tartalomban nincs semmi különbség. Az egyik szóról szóra ugyanazt mondja, mint a másik, de az emberek mégis észreveszik az óriási különbséget. Az egyik erőtelen, a másiktól sugárzik valami titokzatos, magával ragadó erő. Ezért mondja a mai ige, hogy az apostolok *„nagy erővel tesznek vala bizonyágot”*.

Kockázatos a száj bizonyágtétele, mert ezt verik leghamarább a fejünkhöz, ha más a száj és más az élet bizonyágtétele. Önmagunk ellen diktálunk vádlevelet, mikor bizonyágot teszünk, s ezt irgalmatlanul a fejünkre olvassák, mikor az legkevésbé kellemes számunkra.

Leginkább azonban azért kockázatos a száj bizonyágtétele, mert ez hívja ki leghamarább maga ellen e világ üldözését. Az apostolok is megtapasztalták már ezt. A templomkapuban kolduló sánta meggyógyításához fűződő prédikáció után Pétert és Jánost elfogják, börtönbe zárják, s másnap a főpapok és a vének keményen megfenyegetik őket, hogy ne merjenek többé Jézusról prédikálni. Az apostolok azonban nem ijednek meg, hanem tovább végzik a bizonyágtétevés szolgálatát az élő Jézusról.

Nem fenegyerekeskedés ez vagy virtuskodás a részükről. Nem arról akarnak bizonyosságot tenni, hogy milyen bátrak ők, hanem arról, hogy Jézus él. Nem emberi indulat fűti őket, hanem belső kényszer. Nem tehetik egyszerűen, hogy amiket láttak és hallottak, azokat ne szólják (4,17–21). Hogyan merik ezt a kockázatot vállalni? Úgy, hogy mögöttük van az egész gyülekezet közbejáró imádsága (4,23–31), és fölöttük van az Úr nagy kegyelme.

Nyisd ki hát te is a szádat, és tégy bizonyosságot arról, hogy Jézus él! Nem ékesszóló szónoklatot vár tőled az Úr, csak tanúskodást arról, amit te is láttál és hallottál. Próbáld meg, s meglátod, hogy mögötted is ott van az imádkozó egyház, mely azért könyörög, hogy az Úr szolgálói meg ne gyávuljanak, hanem teljes bátorsággal szólják az Úr beszédét, s fölötted is ott van az Úrnak nagy kegyelme!

2. *A kéz bizonyágtételét* Barnabás példáján mutatja be mai igénk. Ez a Barnabás, eredeti nevén József, mai igénk idejében még nem volt az a neves férfiú, akivé később lett az egyház missziói munkájában, de már akkor is felfigyelt rá a gyülekezet. Erre mutat új neve. Barnabásnak nevezték el, ami annyit jelent: vigasztalás fia. Nagyon tudott vigasztalni. Isteni ajándéka volt a vigasztalás művészete. Ahol ő megjelent, ott felszáradtak a könnyek, elültek a szív zajgó hullámai, megbékéltek az Isten és ember ellen lázadó lelkek, felnyíltak a szemek a titokzatos Isten utainak megértésére. Tudta jól, hogy vannak esetek, mikor nem elég a száj bizonyágtétele. Az éhes embernek nem szépen remegő orgonahang kell, hanem kenyér, a didergőnek nem kegyes szólam nyújt vigasztalást, hanem a meleg ruha. Az adakozó kéz bizonyágtétele kell nekik. Ezért, amikor látta az első keresztyén gyülekezetben közvetlen közelből a szegénységet, elhatározta, hogy segíteni fog rajtuk. Volt neki egy mezeje. Lehet, hogy valahol külföldön, hiszen ő maga is Ciprus szigetéről való. Izrael földjén ugyanis a levitának nem lehetett földbirtoka. Lehet, hogy épp akkor örökölhette valakitől Izrael földjén, s a törvény szerint el kellett adnia. Akárhogyan állt is a dolog, tény az, hogy eladta a mezejét, s árát teljes egészében letette a tanítványok lábai elé, hogy helyezék el a gyülekezeti szegénypénztárba, és segítsék belőle a szegény keresztyéneket. Kezének ez a mozdulata bizonyágtétel volt. Az az egyszerűség, magától értetődöttség, mellyel a pénzt átadta, a könyörülő Jézus mozdulatává tette a Barnabás kézmozdulatát. Ebben is a vigasztalás fia volt. A pénzből kenyér lett az éhes szájában, ruha a rongyos gyermeknek, orvosság a beteg asztalán s csodálatos meleg a didergő szívben, az ajkakon pedig hálaadás született: Jézus él!

Schweitzer Albert, a híres hittudós, orvos, orgonaművész és zenetörténész, Európa egyik legkultúraltabb embere, a Nobel-díj kitüntetettje, már évtizedek óta az afrikai őserdőben, Lambarénében él, s a bélpoklosok ápolására szenteli drága életét. Ő beszél a kezek evangéliumáról. A kezek bizonyágtétele a legmesszebb hangzó és legmélyebbre ható prédikáció. Miről prédikálnak a te kezeid? Arról-e, hogy minden szentnek maga felé hajlik a keze, vagy arról, hogy Krisztus átszögezett keze az egész világot magához öleli? Nem vagyon kell ehhez, hanem hit. Barnabás is csak akkor tudott így adni, mikor ő maga már hitet kapott Istentől. Nem féltette többé önmagát a szegénységtől azért, hogy másokat kimentsen a szegénységből.

3. *A szív bizonyágtételét* az első keresztyén gyülekezet példáján mutatja be igénk. Ezt mondja róla: „*A hívők sokaságának pedig szíve-lelke egy vala; és senki semmi marháját nem mondá magáénak, hanem nékik mindenök köz vala. (...) szűkölködő sem vala ő közöttük senki...*” (32. és 34. v.) Pedig az első keresztyén gyülekezet ekkor már nem kis gyülekezet, amelyben könnyen megvalósítható az ilyen testvéri közösség. ApCsel 4,4 szerint csak a férfiak száma ötezer a gyülekezetben s ehhez jön még a nők száma. Ha akkor még nem is tolódott el úgy a hívők között az arány a nők javára s a férfiak rovására, mint manapság, bizonyosra lehet venni, hogy legalább ugyanannyi lehetett a nők száma is, mint a férfiaké. Legalább tízezer lelkes gyülekezetéről van tehát szó. És ez a sokaság mégis gyülekezet, és nem tömeg. Családi kör, melyben mindenki ismeri a másikat, mindenki személyes viszonyban van a másikkal, tudja aját-baját, s annak megoldására mindenét készséggel és örömmel bocsátja rendelkezésére. Ebben a hatalmas gyülekezetben senki sem érzi magát árvának, szürke porszemnek az élet országútján, itt mindenki családtag, itt mindenkinek van otthona, hol meleg szív várja őt. A hatalmas gyülekezet egy nagy szív volt. Látták ezt a kívülállók is, s megilletődéssel állapították meg: Mennyire szeretik ezek egymást! Bizonyágtétel volt ez arról kifelé és befelé, hogy Jézus él, s ahol ő él, ott szeretet él a szívekben.

Ez a szív azonban nem emberi szeretettel szeret, hanem a Krisztuséval. Ezért tud fegyelmezni is. Naplopókat nem támogat, s a jótékonyság élődsi vámszedőit nem tűri. Fegyelmezett és rendezett a szív szeretetszolgálat. Az kap, akinek szüksége van rá, s úgy kap, amint kinek-kinek szüksége van rá (35. v.). Nem szívtelenség ez, nem is korlátozása a szeretetnek, hanem bizonyágtétel arról, hogy Isten eszköze a szív csupán. Engedd szóhoz te is a szívedet a bizonyágtételben!

Legyünk tanúi szívvel, szájjal, kézzel, lélekkel annak, hogy Jézus él! Ámen.